

למה הרעותה לעם הזה?!

אין לו ליהודי להשלים עם מצב הגלות, ולחשוב שהוא יכול להשאר בגלות ח"ו – אלא עליו לצעוק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה", ולבקש על כללות עניין הגאולה • אף-על-פי שבודאי ידע משה רבינו אודות הנהגת האבות שלא הרהרו אחר מדותיו של הקב"ה – אף-על-פי-כן, טען משה רבינו להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"! • משיחת ש"פ וארא ה'תשמ"ג – בלתי מוגה

ישראל – הרי כאשר בית המקדש אינו קיים כו', אזי נחשבת ארץ ישראל גופא כ"חוץ לארץ" – ביחס ובערך למעמדה ומצבה האמיתי. ואלו ש"תואנה הם מבקשים", ושואלים מהי ההוכחה לכך – הרי זה מפורש ב"סידור": אנשי כנסת הגדולה תיקנו לומר בתפלה "ומפני חטאינו גלינו מארצנו"!

והנה, חושך הגלות הוא עד כדי-כך – שיש מקום להקשות ולשאול: "למה הרעותה לעם הזה" – כמסופר בסוף פרשת שמות, שמשה רבינו, חכמה דקדושה, בא בטענה להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"!

ועל פי זה – הרי יתכן שחושך הגלות יגרום לנפילת הרוח אצל יהודי, כך שעניין זה יפריע לו ח"ו לעבוד את עבודתו באופן המתאים.

ג. ועל זה באה ההוראה הנלמדת מתוכן פרשת "וארא" – שזהו מענה הקב"ה למשה רבינו על טענתו "למה הרעותה לעם הזה" ביחס לגלות מצרים:

עבודתו של יהודי צריכה להיות באופן של "וארא" – ראיית אלקות, כלומר, לא רק שמבין זאת באופן שכלי, אלא שהדבר מתאמת אצלו בתכלית ההתאמתות – בדוגמת ההתאמתות שעל-ידי ראייה.

וכידוע מעלת ראייה לגבי שמיעה – שכאשר האדם רואה בעצמו דבר מסויים, אזי מתאמת הדבר אצלו בתכלית ההתאמתות, כך שאפילו כאשר יש בשכלו קושיות על ענין זה, אין זה מחליש כלל את

א. פרשת וארא היא פרשה ארוכה שיש בה ריבוי פסוקים, אבל הנקודה הכללית המשותפת שכולם שייכים לפרשה ששמה "וארא". ובפשטות: כאשר שואלים להיכן שייך פסוק זה – אזי התשובה היא: לפרשת "וארא". ועל פי הידוע ש"שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש" מורה על תוכן העניין – מובן, שהתוכן הכללי של כל פסוקי פרשה זו הוא – וארא.

והנה, הפירוש דתיבת "וארא" הוא – מלשון ראייה, כלומר, שרואים את הדבר באופן גלוי. וזוהי ההוראה בנוגע לעבודת ה' – שכללות העבודה צריכה להיות באופן של ראייה ("וארא"). כלומר, שעבודתו היא באופן של ראיית אלקות בגלוי, כדקלמן:

ב. והביאור בזה:

כללות החילוק שבין הנשמה לגוף הוא – בדוגמת החילוק שבין אור לחושך, כלומר, שהגוף עניינו חושך, והנשמה – נר הויי נשמת אדם" – עניינה להחיות ולהאיר את חשכת הגוף על-ידי קיום התורה ומצוותיה.

והנה, מלבד חשכת הגוף מצד עצמו ישנו גם החושך דכללות זמן הגלות, ועל אחת כמה וכמה – החושך כפול ומכופל דסוף זמן הגלות, בעקבתא דמשיחא, ובפרט כאשר נמצאים בחוץ לארץ – שאז ההוספה בחושך היא לא רק מצד הזמן (זמן הגלות), אלא גם מצד המקום (מקום הגלות) חוץ לארץ.

ואפילו היהודים שנמצאים בארץ

התאמתות הדבר, מכיוון שהוא בעצמו ראה זאת (מה שאין כן כאשר שומע את הדבר ממישהו אחר ומבין זאת בשכלו, שאז יכול להיות חלישות בדבר על-ידי קושיות בשכל כו').

ובנוגע לעניינו: כאשר עבודתו של יהודי היא באופן של ראייה ("וארא"), ראיית אלקות – אזי אין דבר שיכול לגרום לחלישות בעבודתו ח"ו, וגם בהיותו בחושך כפול ומכופל דזמן הגלות הרי הוא משמש את קונו באופן המתאים, אף-על-פי שמצד השכל – חכמה דקדושה – ממשיך לשאול "למה הרעותה לעם הזה" (כדלקמן), וטעם הדבר שאין הדבר גורם לחלישות ח"ו בעבודתו – מכיוון שכללות עבודתו היא באופן של ראייה ("וארא"), תכלית ההתאמתות.

ועוד עליו בזה:

כאשר העבודה היא באופן של ראייה ("וארא") – אין זה עניין הדורש ריבוי זמן, כלומר, שלכל לראש עליו לפעול על עצמו פרט זה ואחר-כך פרט נוסף וכו', אלא כללות העבודה נעשית בשעתא חדא וברגעא חדא – שזוהי מעלת הראיה על השמיעה, שעל-ידי הראיה לוקחים הן את כללות הדבר והן את פרטי הדבר בבת אחת (ראה הנסמן בלקוטי שיחות חלק כ"א עמ' 37 הערה 64).

דהנה, עניין השמיעה מוכרח להיות בסדר והדרגה דווקא – כלומר, שלכל לראש שומע פרט אחד, ואחר-כך פרט נוסף כו', ואי אפשר לו לשמוע ב' פרטים בבת אחת, כי יתרי קלא לא משתמע"י, מה שאין כן בראיה – שרואה את העניין כולו בבת אחת, הן את כללות העניין והן את פרטי העניין (שיש בזה מה שאין בזה כו'), וכל זה – בבת אחת, בשעתא חדא וברגעא חדא.

ד. בהאמור לעיל ישנה הוראה נוספת – שאין לו ליהודי להשלים עם מצב הגלות, ולחשוב שהוא יכול להשאר בגלות ח"ו – אלא עליו לצעוק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה", ולבקש על כללות עניין הגאולה.

ולא כמו אלו הטוענים שטוב להם בגלות, ולא איכפת להם להשאר בגלות ח"ו – כל זמן שיכולים ללמוד תורה, והלואי שיניחו להם להמשיך לחיות באופן כזה [אם בכלל אפשר לקרוא לחיים אלו בשם "חיים" – חיים הראויים לשמם]! – "תורת אמת" אומרת שזה מצב של גלות – "בנים שגלו מעל שולחן אביהם", וזה מצב בלתי-רצוי, משה רבינו צועק להקב"ה על כללות עניין הגלות באמרו "למה הרעותה לעם הזה", ולעומת זאת –

מובן בפשטות

שלאחרי שמשה רבינו

הרהיב עוז בנפשו

לומר להקב"ה "למה

הרעותה לעם הזה, –

בודאי לא אמר זאת

בקרירות ובאדישות

("קאלט-בלוטיק"),

אלא באופן של צעקה

ו"שוטרעם": "למה

הרעותה לעם הזה"!

כלומר: אף-על-פי שבודאי ידע משה רבינו אודות הנהגת האבות שלא הרהרו אחר מדותיו של הקב"ה [וכמובן גם בפשטות הכתובים – כאשר מתבוננים באיזה בית נולד ונתחנך משה רבינו – בביתו של עמרם שהיה "גדול הדור", ועד שמשה רבינו נקרא בכמה מקומות (גם בפירוש רש"י על התורה, פשוטו של מקרא) בשם "בן עמרם", ואם כן בודאי סיפרו לו אודות הנהגת האבות וכו'] – אף-על-פי-כן, טען משה רבינו להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"!

ומובן בפשטות שלאחרי שמשה רבינו הרהיב עוז בנפשו לומר להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה, (בידעו שהאבות לא הרהרו אחר מדותיו של הקב"ה) – בודאי לא אמר זאת בקרירות ובאדישות ("קאלט-בלוטיק"), אלא באופן של צעקה ו"שוטרעם": "למה הרעותה לעם הזה"!

טענתו של משה רבינו – חכמה דקדושה – בודאי לא גרעה מאומה ולא נגעה כלל ח"ו בעניין האמונה בהקב"ה (אמונה פשוטה שלמעלה מטעם ודעת), אבל לאידך, מצד חכמה דקדושה היתה טענה "למה הרעותה לעם הזה".

ועניין זה נכתב בתורה – בתור הוראה ליהודי שמצד שכלו (שכל דקדושה) עליו לצעוק "למה הרעותה לעם הזה". כלומר, ביחד עם זה שלומדים בתורה שהקב"ה אמר למשה (במענה לטענתו "למה הרעותה לעם הזה") "חבל על דאבדין ולא משתכחין, יש לי להתאונן על מיתת האבות.. (ש)לא הרהרו אחר מדותי, ואתה אמרת למה הרעותה" (פירוש רש"י ריש פרשתנו) – ביחד עם זה צוה הקב"ה לכתוב בתורה את טענתו של משה רבינו "למה הרעותה לעם הזה", מכיוון שגם בזה ישנה הוראה נצחית לכל אחד ואחד מישראל, אפילו לאחרי המענה של הקב"ה "חבל על דאבדין כו".

[ועל דרך המדובר כמה פעמים בנוגע לשבועה ד"ויואל משה" – שאף-על-פי שהתורה עצמה מספרת ששבועה זו נתבטלה לאחר מכן, אף-על-פי-כן, יכולים להתפיס בשבועה זו, מכיוון שכל ענייני התורה (כולל סיפור התורה אודות השבועה ד"ויואל משה") נצחיים הם. ועל דרך זה בענייננו – שגם לאחרי שלומדים בתורה שהקב"ה אמר חבל על דאבדין כו", אף-על-פי-כן, הסיפור אודות טענתו של משה מהווה הוראה נצחית].

וטעם הדבר – מכיוון שהקב"ה רוצה ששכל דקדושה יאמר באופן המתקבל אצלו. וכאמור – אין לזה כל סתירה בנוגע לעניין האמונה ח"ו, אלא שמצד שכל דקדושה

אומר הוא שטוב לו, רחמנא ליצלן, להשאר בגלות!

ואפילו בנוגע ללימוד התורה – הרי ידוע מה שאמרו חכמים "מיום שחרב בית-המקדש וגלינו מארצנו ניטלה עצה ממנו ואין אנו יודעים לדון כו" (מגילה יב, ב), כלומר, שעניין הגלות מבלבל ללימוד התורה בשלימות – כפי שהיה שייך בזמן שבית-המקדש היה קיים!

אבל אף-על-פי-כן, כאשר מתערב היצר-הרע ומתחיל בפיתויים והסתות כו' – הנה בהיותו "אומן במלאכתו", ובאופן ד"הנחש היה ערום", הרי על-ידי הערמוניות שלו מסוגל הוא להטות את שכלו של האדם, כך שיתקבל בשכלו דבר של שטות וסכלות – שטוב לו בגלות, וכיוצא בזה.

וזוהי הסיבה שהיצר הרע נקרא "מלך זקן וכסיל" – דלכאורה תמוה: כיצד אפשר לננות את היצר הרע בשם "כסיל", הרי הוא ערמומי ביותר ("והנחש היה ערום") ובעל תחבולות כו"?! אלא הביאור בזה: השם "כסיל" ניתן לו על שם הפעולה שלו – שהוא עושה את האדם (השומע ומקבל את דבריו) ל"כסיל"!

ה. וכאמור – עניין זה לומדים מהנהגתו של משה רבינו, שצעק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"!

צריכים לומר כפי שמתקבל בשכל דקדושה, כי כך הוא האמת מצד השכל דקדושה.

ועל דרך מאמר רז"ל (יומא סט, ב) בנוגע לאמירת "האל הגדול הגבור והנורא" כאשר עכו"ם מרקדין בהיכלו והוא שותק – "מתוך שידועין בהקב"ה שאמיתי הוא לפיכך לא כיזבו בו", כלומר, שהקב"ה רוצה שיהודי יאמר את האמת, כפי שמתקבל אצלו מצד שכל דקדושה. ולכן, מצד שכל דקדושה טוען יהודי לקב"ה – "למה הרעותה לעם הזה". וביחד עם זה – אין זה בסתירה כלל לעניין האמונה.

ולאלו ש"תואנה הם מבקשים" ושואלים היכן מצינו עניין כזה (שמצד שכל דקדושה ישנה קושיא, וביחד עם זה אין זה בסתירה לעניין האמונה) – הרי ידוע לשון חז"ל בכמה מקומות (יבמות עו, ב. ועוד): "אם הלכה – נקבל, ואם לדין – יש תשובה", כלומר, אמנם מצד השכל "יש תשובה" אבל אף-על-פי-כן אין זה גורע מאומה ח"ו מקבלת ההלכה באופן של אמונה כו'.

וזהו כללות ההוראה שלמדים מפסוקים אלו – שכאשר יהודי נמצא בגלות אין לו להשלים עם המציאות כו', אלא עליו לצעוק להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה", ולדרוש שיתבטל כבר כללות עניין הגלות, אבל ביחד עם זה – הרי הוא עובד ועבודתו באופן המתאים מבלי להתפעל מחשכת הגלות, מכיוון שהטענה השכלית ("למה הרעותה לעם הזה") אינה בסתירה ח"ו לעניין האמונה, וזהו המענה על הטענה "למה הרעותה לעם הזה" – "וארא", כלומר, שעבודתו של יהודי צריכה להיות באופן של ראייה, ראיית אלקות, שאז אינו מתפעל מחשכת הגלות ועובד עבודתו באופן המתאים (כנ"ל ס"ג).

1. אבל עדיין נשאלת השאלה: מניין לו הכוח שלמרות היותו בחשכת הגלות תהיה עבודתו באופן של ראיית אלקות?! – דלכאורה, מכיוון שנמצאים בחשכת הגלות, שזהו חושך שיש בו מציאות וממשות – "וימש חושך" – כי הקב"ה רצה שבני-ישראל יהיו בחשכת הגלות [דפשיטא שסיבת הגלות אינה מפני שנבוכדנצר הרשע הגלה את בני ישראל – לגוי אין שליטה על בני ישראל (ועל אחת כמה וכמה בהיותם בארץ ישראל כו'), וכל מציאותו היא "כגרון ביד החוצב כו"], והתורה אומרת שזהו מעמד ומצב ד"אותותינו לא ראינו גוי" – אם כן, מניין הכוח לעבודה באופן של ראייה?!

הנה המענה לזה הוא – "וארא, אל

ואין לחשוש מהעניין

ד"מחזי כיהורא . .

מכיוון שנמצאים

בסוף זמן הגלות

ובסמיכות ממש

לביאת משיח צדקנו,

ולכן בהכרח להזדרז

במילוי השליחות

המוטלת על כל אחד

ואחת מאתנו לעשות

את כל התלוי בו

להביא את הגאולה

האבות":

מכיוון שאצל האבות, אברהם יצחק ויעקב, היה העניין דראיית אלקות ("וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב"), ועבודתם היתה באופן של ראייה – הרי זה נמשך לכל אחד ואחת מיישראל באופן של ירושה, ככל ענייניהם של ה"אבות", הנמשכים באופן של ירושה לבניהם אחריהם – כל אחד ואחת מיישראל.

ומובן, שכאשר מדובר אודות עניין ירושה – אין זה תלוי כלל במעמדו ומצבו של היורש, כי אפילו תינוק קטן שגולד זה עתה הרי הוא יורש את הכל. ועד כדי כך – שהיורש הוא במקום המוריש ממש, כמו שכתוב "תחת אבותיך יהיו בניך" (וכידוע הנפקא-מינה להלכה בפועל כאשר אומרים שהיורש הוא כמו עצם המוריש, ואכ"מ).

ועל-פי זה מובן שאצל כל אחד ואחת מיישראל יכולה להיות העבודה באופן של ראייה – מכיוון שהוא מקבל זאת באופן של ירושה מה"אבות" שאצלם היה העניין ד"וארא", ועד שהוא במקום המוריש (עצם המוריש) ממש.

ועניין זה מודגש גם בשם הפרשה – "וארא" סתם, ולא "וארא אל אברהם גוי", או "וארא אל האבות":

"וארא" סתם מורה שזהו עניין השיך לכל אחד ואחת מיישראל, מה שאין כן "וארא אל אברהם" או "וארא אל האבות" מורה שזהו עניין הקשור עם מעלתו המיוחדת של אברהם, מעלת האבות כו'. ולכן מדגישים ששם הפרשה הוא "וארא" סתם – להורות שזהו עניין השיך לכל אחד ואחת מיישראל.

אבל כאשר נכנסים לפרטי העניין ושואלים מניין נלקח הכוח לעניין ד"וארא" (עבודה באופן של ראייה) אצל כל אחד ואחת מיישראל – אזי המענה הוא בהמשך הכתוב: "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב", וכפי שמפרש רש"י (פשוטו של מקרא) – "וארא אל האבות", כלומר, שהכוח לזה נלקח מה"אבות" באופן של ירושה, כנ"ל.

2. ההוראה מכל האמור לעיל בנוגע לפועל:

בעמדנו ביום השבת לאחרי קריאת פרשת "וארא" – ישנה נתינת כוח מיוחדת לכל אחד ואחד מיישראל שעבודתו בכל ענייני התורה ומצוותיה תהיה באופן של ראייה, ובפרט כאשר מדובר אודות העבודה – המיוחדת דימים אלו – ראש חודש שבט, וימי ההכנה ליום ההילולא דכ"ק מו"ח אדמו"ר בעשירי בשבט, הנכלל כבר ב"ראש חודש, שבט, שכל עניינים אלו צריכים להיות באופן של ראייה – "וארא".

וכללות העבודה הקשורה במיוחד עם יום ההילולא דעשירי בשבט היא הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, שזו היתה כללות עבודתו של בעל ההילולא. וכאמור – עבודה זו צריכה להיות באופן של ראייה – "וארא".

ומובן שאין להסתפק בהחלטה טובה במחשבה בלבד, או אפילו בדיבור, אלא – "המעשה הוא העיקר".

ועניין זה גופא (שהדברים צריכים לבוא לידי מעשה בפועל) מודגש גם בתוכן העניין ד"וארא": הפירוש המדויק דתיבת "וארא" הוא – להראות לאחרים, ובנוגע לעבודת האדם – הרי זה שייך רק כאשר מדובר אודות עניין של מעשה בפועל, שאז נראה הדבר לכל אלו שנמצאים מסביבו (מה-שאין-כן כאשר העניין הוא במחשבה בלבד – שאז אין הזולת יודע זאת כלל, ואפילו כאשר העניין הוא בדיבור בלבד – שאז אין הזולת רואה את הדבר, כי אם באופן של שמיעה בלבד).

ומכיוון שהעבודה צריכה להיות באופן שגם הזולת יוכל לראות זאת בגלוי ("וארא" – לאחרים) – מובן, שאז נעשית העבודה

ולאידיך – כאשר עבודתו היא באופן של יגיעה, אזי "יגעתי ומצאתי", באופן של מציאה, שלא לפי ערך יגיעתו.

ט. ויהי רצון שעל-ידי כללות העבודה באופן של ראייה – "וארא" – נזכה בקרוב ממש לקיום היעוד "ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר יחדיו גוי'", גילוי אלקות באופן של ראייה בתכלית השלימות, ובפשטות – "ותחזינה עינינו בשובך לציון", בגאולה האמיתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו.

ואז יהיה גם כללות הענין דלימוד התורה באופן של ראייה – כמבואר בכמה מקומות שלימוד תורתו של משיח לכל העם כולו יהי באופן של ראייה.

וההכנה לזה היא – כללות העבודה באופן של ראייה ("וארא"), כני"ל בארוכה, כולל – עניין התשובה, "כל ימיו בתשובה", שהיא בשעתא חדא וברגעא חדא – בדוגמת עניין הראייה שבבת-אחת רואים את כללות הדבר ביחד עם כל פרטיו (כני"ל ס"ג), ועניינו בעבודת האדם – שבשעתא חדא וברגעא חדא, על-ידי הרהור תשובה במחשבה בלבד (שזהו משך זמן קטן יותר מאשר "רגע כמימרא"), הרי הוא מתקן ומשלים את כל עניני עבודתו, נעשה "צדיק גמור".

וכאמור לעיל – על-ידי זה זוכים בקרוב ממש לקיום היעוד "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, גאולת כל אחד ואחת מישראל – "בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו".

ולהשאיר את סיום עבודת הביורורים למשיח צדקנו, שלכולי-עלמא יעשה זאת באופן נעלה יותר ובתכלית השלימות?! – הנה על זה אומרים לו שישנה מעלה מיוחדת בעבודה דזמן הגלות, שאז ישנו העילוי ד"יתרון האור מן החושך", ולכן צריכים "לחטוף" ("אריינכאפן") כל מה שיכולים להספיק בזמן הגלות!

ח. והמעשה הוא העיקר – להוסיף בכל הפעולות דהפצת המעיינות חוצה, ולעשות זאת באופן של ראייה – "וארא", כני"ל בארוכה.

והדברים אמורים לכל אחד ואחת – שהוא בעצמו צריך לעסוק בכל עניינים אלו, ולא להסתפק בזה שמסייע בממונו כו', ואילו את העבודה בפועל ממש משאיר הוא עבור שכירו ולקוטו כו', אלא נוסף על הסיוע בממונו וכו' עליו להתעסק בעצמו בהפצת המעיינות חוצה, כי "מצווה בו יותר מבשלוחו" ובפרט שזוהי מצווה שבגופו – שבוה לא מהני עניין של שליחות, כלומר, לא זו בלבד ש"מצווה בו יותר מבשלוחו", אלא זהו ענין שאינו יכול להעשות על-ידי שליח, אלא על ידו בלבד.

והעבודה בכל עניינים אלו צריכה להיות באופן של יגיעה (היפך העניין ד"אשר נאכל במצרים חנם") – כמאמר רז"ל "לא יגעתי ומצאתי אל תאמינ", כלומר, לא זו בלבד שאין הדבר מתקבל בהבנה והשגה, אלא – "אל תאמינ", אפילו באופן של אמונה לא יכול להתקבל דבר כזה ("לא יגעתי ומצאתי").

באופן טוב ונעלה יותר: כאשר אין מי שרואה כיצד עובד את עבודתו, יכול לעשות חשבון – בשלב מסויים – שכבר עבד די והותר ועתה יוכל לנוח! אבל כאשר יש משהו שרואה את מעשיו – הרי זה ממריץ אותו להוסיף בעבודתו כו'. ועל דרך מאמר רבן יוחנן בן זכאי לתלמידיו: "יהי רצון שתהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם כו'" (ברכות כח, ב).

ובזה נכללת גם פעולת ההשפעה על הזולת – כי כאשר הזולת רואה את אופן עבודתו, הרי זה מהווה "דוגמא חיה, עבורו שגם הוא יתנהג באופן כזה. ועל-ידי זה שפועל ומשפיע על הזולת נפעל עילוי גם אצלו – על דרך מאמר רז"ל (סוטה לד, א) שכאשר בי אנשים נושאים משא יחדיו, בכוחם להרים משא כבד יותר מאשר כפליים מהמשא שיכול לישא כל אחד מהם בפני עצמו, ועל דרך זה מובן בנוגע לעבודת ה' – כאשר העבודה היא בצירוף המשפיע והמושפע יחדיו.

ואין לחשוש מהעניין ד"מחזי כיהורא, (כאשר הזולת רואה את אופן עבודתו כו') – כפי שהדגיש כ"ק מו"ח אדמו"ר כמה וכמה פעמים שבימינו אלו אין להתחשב בעניין ד"מחזי כיהורא", מכיוון שנמצאים בסוף זמן הגלות ובסמיכות ממש לביאת משיח צדקנו, ולכן בהכרח להזדרז במילוי השליחות המוטלת על כל אחד ואחת מאתנו לעשות את כל התלוי בו להביא את הגאולה.

ומה שטוען: מכיוון שתיכף ומיד בא משיח צדקנו – "משיח נאו" – לשם מה עליו להתייגע בעבודת הביורורים כו', מוטב לו לשבת במנוחה ולעסוק בלימוד התורה,

הסיפורים המובחרים ביותר על רבותנו משיאנו!

מדוע שלא יהיה לך אותם בבית?

חסידי. מרתק. מרגש. סוחף. מלהיב.

ניתן להשיג בכל חנויות הספרים החב"דיות

